

Родлюбие

ПОЕТИЧНА АНТОЛОГИЯ

Поетична антологія

Родолубне

Лясковец
2016 г.

I.

България

*„Земя, като една човешка длан.
Но ти за мен си цяло мироздание,
че аз те меря не на разстояние,
а с обич, от която съм пиян.“*

Георги Джагаров

Българийо, свята!

Галина Московна

*„И днес йощ Балканът, щом буря зафаща,
спомня тоз ден бурен, шуми и препраща
славата му дивна като някой ек
от урва на урва и от век на век!“*

Иван Вазов

Българийо свята! Кърмилнице свидна!
Балканът ни пее и плаче сега!
Победната песен на майка разплакана
чедата последни зарови в пръстта!

И буките нека повтарят и пазят
душите на всички там паднали в бой!
И огънят нека да свети в сърцата
на тези, които пак идват след нас!

Простете, незнайни борци - великани,
проляли кръвта си в тези войни!
Земята ни родна да пазим навеки,
та българии с гордост да се зовем!

За родината

Галина Московна

Животът в безпътица често ни смазва
и с думи кошмарни той ни кове.
Жигосва до болка и често ни казва
последните думи: „А сега накъде?“

Плачете! Ровете! Търсете надежда,
покълнала там сред огън и кал!
По пътя към истина любов подарете,
в сърцето Света приютете без жал!

Помнете правдата, що Ботев зовеше,
а Левски „за чиста и свята“ умря!
Кърмилница, майка, вдовица гореше
в огъня на своите свидни чеда!

Поклон пред олтара до земята сторете!
Пред тази светиня нека мълчим!
Родината своя до гроба пазете
с едничката вяра до Смъртта си! Амин!

Земята на деди

Галина Московна

По-слънчева от всякога съм, пролетна
и ручейна съм като капчица роса,
и влюбена, обичана и недолюбена
от есенните листи през нощта.

И песенна, омайна и щастлива съм
след всяка болка, смях и суета.
Аз твоя съм, Българийо, Родино,
и майка, и жена и дъщеря!

Обичам да рисувам с думи,
от цветен прах да вдишвам аромат
на вишни, макове и на чинари,
на борове, на люляк и на тишина.

Те - вечните камбани преродени
под звуците на хиляди съдби,
историята ни вековна пазят
и родният ни град блести!

Тук славни битки са втъкали
словото на древния ни род!
И хълмът Царев над води пенливи,
и крепости с отворени врати!

Помни вековната прослава
за един достоен и велик народ!
Помни ти още и не забравяй -
роден си, българино, в земите на деди!

Невеста

Валентин Ангелов

Пленяваш ме и караш ме да пея!
Обичам те и все ти се дивя!
В твоята омая аз пиляя
и своя дъх, и даже любовта!

Покорен съм, когато ми говориш,
и ромолиш, и шушнеш, и цъфтиш!
Когато твоят взор далеч ме води
по пътища, над дебри и води!

Аз чувствам те и те обичам, скъпа!
Не зная миг без теб какво е то?
Ценя аз твоята свян и скрита мъка!
Щастлив съм знай, под твоето крило!

Теб виждам в трепети и със наслада!
Съм влюбен аз до гроба, запомни!
За мен си истинска и още млада
и в мен любов за тебе днес гори!

Ех, хубава си, мила, и ме радваш!
Ти пълна си със благодат и плам!
И в твоя свеж, гальовен глас ще вярвам,
дорде съм сгушен в твоята малка длан!

Българийо, невеста си красива
в розов цвят и пъстри висини!
Ту бурна си, любяща и пенлива,
искряща прелест в слънчеви лъчи!

България

Валентин Ангелов

Трептя и пак се будя неспокойна,
а огънят догаря в пепелта.
Свободна съм била и непокорна,
но винаги съм твоя път в нощта!

И стъпките ти чувствам, още търся
аз твойта блага, мила синева.
Сърцето ти тупти и преобръща,
звъни душата ти във тишина.

И всеки бриз, и всяко ново слънце
ме галят с твоя прилив на брега.
И в мен поникваш като малко зрънце,
все търсещо любов и свобода!

Аз твоя съм, любима и желана,
единствена, покорна и добра!
Най-хубава съм - твоя силна вяра,
България, едничка на света!

Земята на Ботев и Левски

Валентин Ангелов

Аз тръгвам напред и нагоре
по хълма суров и гневлив!
И с всеки аз мога да споря,
че тук съм все още щастлив!

Че още се будя свободен
от мирис на прясно сено!
И бродя по пътя чувовен
с малкото свое добро!

Че виждам „Радецки“ как плува,
а Дунав шуми ли, шуми!
Балканът душата бунтува,
сърцето ми болно кърви!

Луната на хълма се спира,
а вятърът още бучи!
Земята на Ботев е жива,
щом Левски по нея върви.

Корени

Валя Петрушева

Дълбоко в земята растат и прорастват.
С годините впиват се яко в пръстта.
Макар и невидими, скрити те властват,
защото на тях крепя се света.

Дървото е силно с корени яки,
дори да стои на твърда скала,
дори и понякога тихо да плаче
от рани жестоки, от жестока ръка.

Дори и стеблото, ако някой прекърши,
то пак ще израсне за втори живот.
От корени яки то пак ще възкръсне
разлиствайки вейки, дарявайки плод.

Дълбоко в душите растат и прорастват
корени яки на нашия род.
Макар и невидими, скрити те властват.
Правят ни хора! С тях сме народ!

Обичам те, родино
Екатерина Русчукова

Обичам те, Родино мила
с небето меко като свила.
Обичам планините снежни,
прегръдките ти топли, нежни.

Обичам те, обичам те, Родино,
с морето ти лазурносиньо,
със ромона на извори сребристи,
с очите ти добри, лъчисти.

Със ароматните ти рози,
красящи родните чертози,
със изумруда на полята,
със птичи полет в небесата.

Със меден звън на хлопатари,
с преданията твои стари,
със глъхнещ тропот на копита,
земята наша с кръв пропита.

Със всички звуци родни, мили,
сърцата ни с любов опили.
с очите ласкави на мама,
в които нежност е събрана.

Обичам те, земя безкрайна,
с речта ти звучна и омайна,
с потомците на Испериха,
те щастieto в теб откриха.

От този свят когато си замина

Екатерина Русчукова

От този свят когато си замина,
Прахът ми да се носи над моята родина.
Над роден дом и град да се пилее
и ясно, топло слънце да го грее.

Над Янтра, в китната дъбрава,
над близката, зелената морава,
под синьото, лазурното небе,
над вечно мамещото ме море.

Над буки, мури от Пирина,
над хубавите езера от Рила.
И нека ехото да връща
пак обич, вяра в мойта къща.

Сърцето мое - песъчинка малка,
ще види морската русалка,
а нощем със прибоя, там на кея,
ще слуша, слуша то със нея.

Ще слуша пак във тишината
със бриза ласкав и с вълната,
под сърпа златен на луната
ще слуша „Лунната соната“.

II.

Лясковец

„Лясковец - мой роден град!
Мой бащин дом. Мой корен и лоза.
Ида при теб за поклон по бащин закон -
да отпия родолюбие, да се наситя на хубост
и никога, никога, никога да не те загубя.“

Стефан Поптонев

Лясковец

Петър Славчев

И млад, и древен роден град,
от миналото със печат
на горести и на прозрения...
за времена и поколения.

С къщите и църквите стари,
В рамки от цветя и от дувари
и със жарава в огнището,
започвал винаги от нищото.

Ти като феникс оцелявал,
дейци просветни, воини давал,
по континенти градинари,
най-достолепните лозари.

И се получил резултата -
беязан да си от съдбата,
да бъдеш горд и несломим,
стандартен и неповторим.

А манастирът на скалата,
На Бога сякаш е ръката,
на птица сякаш е крилото,
сълза проблясвала в окото.

Химн на град Лясковец

Димитър Русев

От високо ли погледна -
виждам те като на длан,
моя прелест ненагледна,
труд и обич ще ти дам!

Стрехи, приказки, легенди,
манастирска красота,
грозде, вино ти запази
и докосна вечността!

Лясковец наш роден град любим!
Люлка свята, ний над теб ще бдим -
със дела ще те прославим
и с любов ще те градим!

Що юнаци си кърмила,
скъпа лясковска земя!
Затова на нас е мила
жаждата за свобода.

В ясни дни и в бурно време
твойто бъдеще ковам.
На уста със твойто име
ще се раждаме, ще мрем!

Лясковец наш роден град любим!
Люлка свята, ний над теб ще бдим -
със дела ще те прославим
и с любов ще те градим!

Лясковец - моя съдба

Димитър Русев

Малко градче, но чудно красиво, по света
дето да ида, все ми напомня младостта.
Тука на воля с мои другари съм играл,
бащина обич, майчина ласка съм видял.

Дух възрожденски броди из твоите старини.
Спомени за Левски в теб манастирът съхрани.
Минало славно грее сърцата, Лясковец, Лясковец,
топли душите, пали мечтите ти.

Без теб не мога, много отдавна съм разбрал.
Моята обич, моята младост съм ти дал.
Горд и щастлив съм, че в теб живея
Лясковец, за теб мисля и песни пея, Лясковец.

Който поиска, нека дойде в Лясковец,
ще го посрещнат хубави хора в Лясковец,
и да погледне от манастира Лясковец
пак ще се върне и ще обикне Лясковец.

Лясковец, Лясковец, роден град,
моя си обич, моя надежда, Лясковец!
Лясковец, Лясковец чуден град,
ти мой живот си, моя съдба си, Лясковец.

Мой Лясковец
Димитър Русев

Мой Лясковец, мой роден град,
растеш - не остаряваш!
На всички нас до сетен час
утеха, радост даваш!
С манастира, грейнала звезда
и природа с чудна красота
омайваш ти сърцата ни,
душите покоряваш!

Дедите ни, бащите ни
На нас ни завещаха:
да те градим, над теб да бдим
свещена родна стряха!
Да пребъдат твоите старини,
Да се кичиш с вечни младини,
дедите ни, бащите ни
на нас ни завещаха!

Бъди честит, благословен,
навсякъде прославен!
Щастлив да бъде твоят ден,
от Бога незабравен!
С манастира, грейнала звезда
и природа с чудна красота
омайваш ти сърцата ни,
душите покоряваш!

Мой Лясковец, мой роден град,
мой Лясковец, мой роден град!

Лясковец

Галина Московска

В този град от вековете,
съграден от нашите деди,
събуждат се отново боговете,
дарили нова песен във зори.

В този град с манастирска обител,
Тайни крила толкова лета...
Закрила търсили, намерили опора,
Чеда родени през тези времена.

И Левски тука е отсядал,
събирал чети и борци.
За народа си е страдал,
Достойно пътя му да продължим.

Духовна святост, вяра и надежда,
събирана за нас сега!
Трудния им път да продължим,
на дедите родни дълбоко да се поклоним!

Роден край

Галина Московна

И пак се будя неспокойна в този град от векове.
И пак пристъпвам по жарава с премръзнали
от времето нозе.
Кръвта ми е планински ручей - не спира да пулсира,
а звъни.
Душата ми като камбана отеква сред родните гори.

Калдъръмите ме пак примамват и стъпвам аз
щастлива у дома.
Под стряхата, под майчината сянка покой намирам
и боли...
Че времето отминало е като вятър, като песента
на славеј с любовта,
че виното пенливо отлежава и в бъчвите
не спира да кипи,

че словото навеки ще отеква в сърцата ни,
след нас дори,
че мир ще има за децата, за нашите
нестихващи мечти.
Ще бъде светло и просторно. Ще се завръщаме
отново призори.
Дори сред хиляди комети при тебе, роден край,
ще се завръщаме... Нали?

Град като град...

Валя Петрушева

Град като град. И кестени има,
и дъхави златни липи,
но в него си имам стряха любима
и мои малки мечти.

С мечтите големи крилете разпъвам,
но с малките знам да летя.
Във детските спомени често потъвам
на чисто и топло, но с малко тъга.

Град като град. И той се променя
тъй както променям се аз,
но спомена нося дълбоко във мене,
как приказки слушах в захлас

за този градец и за гордите хора
живели тук много преди,
как турчинът чинно слизал от коня,
пеша през града да върви.

Как този градец е родил градинари
и цяла Европа дочула за тях,
щом тръгнали газди със своите дисаги
да учат и други на тоз` занаят.

Тук къщи строили майстори стари.
Китни, уютни и с нов калдъръм,
в яка прегръдка на яки дувари,
над които се носел църковният звън

от няколко църкви в градеца ни китен,
защита намерил от свят манастир,
към Петър и Павел отправял молитви,
но също укривал и дякон Васил...

Приказки, приказки, приказки стари
за много далечни от нас времена.
Дали не са вече минала слава?
Най-добре да попитам кръвта!

Потекло

Валя Петрушева

Малка съм да пиша епопея,
но търся простички слова
във опит, някак да възпея
будителите на града.

Дали забравени са вече
в забързания техно-свят?
Дали изглежда ни далечен
и някак чужд и непознат

поривът им възрожденски,
избликнал някога, преди...
във времена тъй мрачни и студени
оставяйки ни някакви следи?

Никола Козлев, Цани Гинчев -
две тъй познати имена.
Децата днес с усмивка сричат
над входната училищна врата,

тъй както сричахме и ние
отдавна, някога, преди...
А днес остана само име
и бледи, позабравени следи.

Това градче, тъй слънчево и китно
живее повече от сто лета,
но днес изглежда по-различно,
отворено широко за света.

И някак... с позабравен корен,
но този корен здраво го държи,
защото има още спомен
за будните и борбени предци.

Четете хора! Лясковец е вечен!
И не с оная римска суета.
Днес потърсете повика далечен
на тези две блестящи имена!

Стъпете здраво на земята!
По нея стъпвали са Те.
Друг смисъл имала е свободата
на хората с пулсиращо сърце,

с блестяща мисъл, просто слово,
излято със магическо перо.
Четете ги отново и отново!
Помнете своето потекло!

Леска

Валя Петрушева

Запътих се към храма, към скалите
по тесните пътечки към върха.

Отдавна не се спирам да попитам
коя пътечка аз да избира.

От детските години си ги спомням
как вият се. Асфалтовият път
ми стана скучен и тревожен.
Леските търся да ми пошептят.

Днес малко са и сякаш все се крият
в очакване да ги потърся пак,
да се озъртам, за да ги открия,
да се поспра и поговоря с тях.

Да си припомним слънчевото детство
и шумния, неспирен глъч,
как по пътечките просветва
през клоните немирен лъч.

Намерих си една и поприседнах
под хроста рошав и зелен.
Докоснах го с ръка и го погледнах.
Усетих, че той гледа мен...

Позашумя и заразказва
как тука много са били
и топлели в лесковата си пазва
градът на моите деди.

Те Лясковец градчето си нарекли
във чест на мъдрите лески.
Живеели достойно, даже Левски
оставил е в градчето им следи.

Седя си аз, а то разказва ли, разказва...
и слушам, затаила дъх.
Разказвайки, то пътя ми показва
към моя храм и моя връх.

Роден Лясковец
Мариана Крумова

Роден Лясковец! Тук земята и въздуха,
калдъръма и църквите
крийт в свидна прегръдка на величие спомена свят.
Римски крак пръв прокара пътета в усоето,
сетне българи горди направили стан,
възродили земята, вкопали основите
и в „Светицата“ лумнали плахи свещи.
С плодородна земя ги дарила орисница
и с пословично работливи ръце.
Ден след ден, век след век и обител въздигнали -
манастир Петропавловски - свято гнездо!
Поробителят гордост смирявал е в Лясковец,
пушки волно са носили наште деди,
книги гръцки горили, за вяра се борили,
възрожденци в душите, комити в кръвта.
В непрогледния мрак на невежество робско
точно тук се заражда бунтовният плам
тук, във Лясковец Райкович сее на бурята семето,
тая буря, що ражда и жъне борци.
Недю Жеков ще грабне тоз факел и славата
на тоз „български Гамбет“ ще тръгне навред.
Волентири, каляни, цял низ от поборници,
имена ще оставят в гранита безчет.
Бунт ще готвят тук, знаме, куршуми ще леят,
„сербез лясковци“ дядо Никола повел.
Левски с вяра в сърцето ще дойде и клетвено
комитет ще остави и своя завет.
Роден Лясковец! Ние, потомците.
пазим святия спомен за своите деди,
носим своята обич към теб и се вричаме
да превърнем в реалност своите мечти!

130 години - Лясковец град

Мариана Крумова

130 години 5 камбани огласят
с достолепие каменно Лясковец - град!
130 години - земята ни, древната,
тежки стъпки отмерват, копита звънят.

Стари къщи, с чардаци усмихнати,
калдъръмени улици, тежки стрехи,
със упорството страстно на дива лозница
покоряват стремглавия склон.

А над стария Лясковец - гордо в небето
манастир Петропавловски вие снага.
Вечен стожер, огнище на вяра и сила,
упование в трудните дни.

И легенди нашепва дъбравата, древната,
за искрата, разкъсвала робския мрак,
за комити, за Левски, укривал се в тайници
и за дядо Никола, бунтари повел.

Че били непокорни и горди те - българи,
поробители тук не подвивали крак
и ръцете им, силните, мира не знаели
град- икона създали, с любов изтъкан.

Наследили кръвта и жарта във душите
на отколешни лясковски силни мъже,
днес творим и създаваме нова история,
сплели бъдеще с минало в жизнен венец.

О, свиден роден дом любим

Екатерина Русчукова

О, свиден роден дом любим -
крило на нежен херувим,
с щурче на бащиния праг,
зовеш ме ти, зовеш ме пак

със цъфналия майски глог,
със птичи полет до възбог,
със своите сини теменуги,
със всичко, що душата люби.

Зовеш ме с „облачето бяло”,
към тебе с обич полетяло.
Да видя „бащини ми двори”,
да чуя „майка да говори”.

Пред нея пак да коленичи
порасналото и момиче.
Да шепне в унес топли думи
по старите, познати друми,

по мъхестия калдъръм.
Да чуе пак вълшебен звън -
как чука детството отвън.
О, галещ, нежен, хубав сън!

Лясковец

Боян Кълчишков

Тиха вечер, мрак прихлупва малкия градец.
И аромат на старо вино приспива
труженик, богат или творец.
Ридаещ плач на кларинет
нежно тишината гали,
ако не от болка - да е радост пък... едва ли.
Легенди във нощта витаят - дедите ни
как с костите си са темел
на град, на време неподвластен
и отруден жител кадърен, без предел.

По тесни улички с дувари разкривени,
лепнеш калдъръм от гроздов сок.
Тайнствено отекват - като жив хабер
стъпките на Ганчо Косерката и Хайдут Сидер.
Бди на хълма Петро-Павлов
за праведност - монашеска обител,
над таз идилия Божествена
достоеен химн - на Лясковец пазител!

Блажен на музиканти град
и първа родна люлка
на достойни люде и на... недотам,
а ако историята е виновна,
нека се черви от нашия срам.
Бъди благословен навеки,
мой роден град и покров последен,
заедно в земята си прегърнал
омраза със любов, но вече в порив леден.

Вятър есенен разхожда се по калдъръма

Галина Димитрова

Вятър есенен разхожда се
по улиците на града,
а те разказват му за славни дни,
за хора смели и добри.
Калдъръмът сякаш проговаря:
„Лясковец е моят град,
град старинен, град богат,
с минало незабравимо.
Имало е тука градинари
на града си духа не предали.”
Вятърът утихва, вслушан в
разказа на калдъръма.
„Там високо над града ни,
извисявайки снага
гордо гледа манастира
и пази своите чеда.”
Вятър есенен задуха
и гората оголя.
Аз вървя по калдъръма
с гордо вдигната глава.

Моят град

Марияна Георгиева

Аз живея в малък град.
Чист и с красоти богат.
Има той нивя, градини
и заводи със машини.

В тях работят стари, млади
и на смени и бригади.
А наесен от лозята
с грозде правят вино свято.

Там, високо на баира
горд зове ни манастира
с името на двама братя
и със делото им свято.

И така във тяхна чест
Лясковец празнува днес
Ден на Павел и на Петър -
на града ни празник светъл.

Хайде всички на събора!
Радвайте се, мили хора!
Нека всички се гордеем,
че във Лясковец живеем.

В родния град
Стефан Арабаджиев

Завръщам се пак, огрубял и приведен
от кувара, пълен със спомени мили за детски игри,
приятел и спътник във пътя ми земен,
овехтял във студа и във зноя на светли зари.

Скитах дълго и дълго се връщам,
за да чуя отново познатия звън,
да прикътам последния спомен за старите къщи...
И отново богат - да се втурна навън!

Спомен за моята родна къща

Виргиния Бирбатева

Една врата със трепет ще отворя
и ще прекрача прага стар като преди,
да помълча и жадно поговоря
със спомени за детство и деди.

Божурът пак е цъфнал до дувара,
градинката - изпъстрена от цвят,
над мен, над къщичката стара
лепи калчица лястовичка пак.

И сякаш виждам баба на чардака,
приведена над хурка да преде,
и майчиния гръб, и стан затракал
във стаята със старото перде.

Все тъй в камината до куп жарава
да къкри гърне с бобена чорба,
вратата с дървената брава
и висяща шарена торба.

Полиците - с резба като дантела,
Паниците - изпъстрени с цветя,
под тях на водника котела
като сребро в очите заблестя.

Паметник

Виргиния Бирбатева

На площада паметник огромен,
воин, с пушка във ръце,
героичен, славен спомен
за мъжествено сърце.

И редят се имената
свидни, скъпи синове,
със кръвта си вий земята
сте поили с векове.

Днес градът ни се гордее
с подвигът ви героичен
и свободни песни пее
за мира така обичан.

Нова година

Петър Славчев

През горите, през полята
всичко е студът сковал,
снежно-сребърен воал
бавно вечерта намята.

Сгушен, Лясковец мъждука
по затрупания път,
само вихрите сноват
и се връщам аз наслука.

Бързам у дома да стигна,
бързах, но съм закъснял,
там синът ми е заспал,
а жена ми плаче будна.

III.

Търновград

„Търново с черквите, Търново с белите куполи,
с бистрата Янтра, прегърнала твоите нозе.

...

Търново, клادا на древните битки и буните,
свойта усмивка зарових аз в твоите гърди.”

Асен Разцветников

Към Царевец

Петър Славчев

На кулата не виждам часовой,
но образът му е пред мен, така че
сега ще ме запита той
достоеен ли съм да прекрача.

По стария заглъхнал калдъръм
изцвили кон, проблясна меч
и миналото отдалеч
се връща като в някой сън.

Ехо от вик и буен смях,
деца играят по Хисаря
и бъдещето чрез тях
с историята разговаря.

Търновград

Валя Петрушева

Вглеждам се отново в старите руини
на този царствен Търновград.
Прошава се с отминалата зима
и се отрупва с нежен цвят.

И все така - година, след година
замръзналата крепост пак цъфти,
запазила вековната си сила
в живота и смъртта на моите деди.

Историята страницата не затвори
след толкова пожарища и кръв,
защото тук са здравите основи -
на този вечен Царев връх.

И все така - година след година
градът ще продължава да цъфти,
защото корен здрав дълбоко има
и храни с памет нашите мечти.

Търновград

Галина Московна

Търновград, примамваш ме ти
със своята хубост вековна...
Кой ли художник те сътвори,
в сънищата си дивни нощем.

Вървя по калдъръмени улици,
докосвам се до твоята душа.
Търновград, съградена история,
Съхранена в нашите сърца.

Своя дух си запазил сега -
гордостта на царете...
На цариците хубостта,
Поетичния свят на боговете.

Търновград, обичам те още
с Янтра пенлива, извила снага.
Царевец и кулата на Балдуина,
вятър в косите ми повя.

Търновград - завръщам се при теб!

Галина Московна

Завръщам се при тебе с любов,
град вековен под звездите.
История събирам в един живот,
в една сълза от лист отронен.
Вдишвам и усещам въздуха ти аз,
ритъма на любовта от тебе.
Самотен пътник и жена-мечта,
Погалват те с усмивка и със поглед.
По калдъръмените улици вървят
и търсят красотата твоя,
и конниците, бялата скала,
и Янтра, крепостта обвила.
Сънувам твоите слънца,
огрели те през вековете.
Появя вятърът в стъкла
и чувам песента на боговете.
Мълчание и унес в теб горят.
Природата обвива те с воали.
Възходът-и нежност, и тъга,
Събират се във стих и песен...

Търновска царица

Галина Московска

В каква ли хубост те облече
природата от векове?
Каква ли тайна ти отнесе
под хълма с изправени коне?
И песните какви ли ти припява
с корона златна, златна на глава?
И накитите със брилянта,
с каква душа, душа си ти била?
Величествена, горда, необятна
е родната ни българска земя.
И крепостта, и Царевец, и Янтра,
Извила гордо своята снага.
Вековна слава и реликва,
търсим тук във този час.
Величествена е гледката красива,
събужда спомени във нас.
Любови ли събираме за сбогом?
И къщите сега мълчат.
И слънчев лъч, и вятър във стъклата -
превърна се във песен този стих...

IV.

Васил Левски

„Девет годин той
скита се бездомен, без сън, без покой,
под вьнкашност чужда и под име ново
и с сърце порасло и за кръст готово...

...

В бъдещето тъмно той гледаше ясно.
Той любеше свойто отечество красно.”

Иван Вазов

Тъжен помен

Валя Петрушева

Обсебихме ликът ти, Дяконе!
Обсебихме душата ти,
а в името на „Чистата и святата“,
сърцето си положи във краката ни.

Наивен ли си бил или не знаеше,
как трудно е народът твой да се разбуди,
да смъкне дрехата си шаечна,
глава да спре да скланя той пред други?

Днес сещаме се само за смъртта ти,
а всичко от живота ти забравяме.
А може би, тъй страшна е Косата,
че се страхуваме да се изправяме.

Обсебихме ликът ти, Дяконе
и с него не изглеждаме страхливи.
Все пак се сещаме понякога
за твоите слова красиви...

Обсебихме душата ти, Апостоле!
Какво пък. Сам ни я предложи.
Със името ти кичим се, но просим
от днешните излюпени велможи.

Ти дар дари ни - пример светъл,
а ние пък истории редим,
портрети ти рисуваме, редим куплети,
а всъщност все си там стоим,

където ни остави посред зима,
като плачливи, изпокъсани деца.
Тъй и не пораснахме, но пък те има,
макар да не научихме какво е Свобода.

Да си спомним
Валя Петрушева

Преклонете глави!
Преклонете глави пред героя!
Да помълчим и си спомним
не за тоя и оня,
а за дякона Левски, живял и горял
за идея една, всенародна.
На народ и Родина всичко раздал...
Живота му трябва да помним!
Глави да сведем, да целунем земята
по която е стъпвал светеца.
Земята, попила кръвта му пролята
и да сложим мъничко цвете.
Преклонете глави и за миг си спомнете,
че без него сме стадо безлично.
С подвига свой той изми ни лицето
и показа как се обича.
Как се обича народ и Родина,
как обичта да превърнем в дела,
а не да псуваме все под сурдинка
и оплакваме своята съдба.
Не да помним кой го предал
и проклетото черно бесило,
а да помним какво ни е дал,
на нас и Родината мила.
Преклонете глави и помнете
не смъртта, а живота!

И все пак... той е жив

Валя Петрушева

По-лесно е да си живуркаш
и под мустак да мрънкаш недоволно.
Една безлична мижитурка
в черупка свряна доброволно.
И няма смисъл да го питаш
дали е чувал някога за Левски.
Дали е някога опитвал
да се опълчи срещу нещо.
И тази твар продажна, гадка
пълзи сред нас като стоножка.
Представителна е извадка
на всенародната обложка.
И българин се той нарича,
развява знаме европейско,
а после бързо се отрича
от всичко казано...
Библейско!
Трагично е, но не и безнадежно.
Аз срещам днес и други хора
с достойнство, ценности, копнежи,
с очи отворени и за простора.
И тези хора пазят Левски
дълбоко някъде в сърцата.
Полагат във нозете му куплети,
а той - спасява им душата.
Той жив е. Жив ще си остане,
додето крачат по земята ни Човеци.
Защото само те ще бранят
на Дякона великите завети.
Че времето е в нас
и ние сме във времето.
Дали се някога това забравя?
Изборът е твой- Дали ще носиш бремето
и мислиш ти единствено за хляба
или ще вдигнеш гордо българското знаме?
Ще дойде ден и българинът ще въстане!
А днес помага кой с каквото може,
тъй както казал го е дядо Вазов.

Нещата по местата им да сложи
в дома си, в работата, в туй, което прави...
Когато спре да храни се змията,
тя или ще умре, или избяга.
Най-важно е да пазим Левски във сърцата
и гадни твари там да не посягат.

Знаме

Валя Петрушева

Роди се Той, живя и ни напусна тялом,
провесен като същ Христос.
Живя и бори се със вяра
в един поробен, но пък горд народ.
Народът - горд, но имаше душици
живуркащи си във калта.
Успя с живота си да ги направиш птици -
орли със песен на уста.
Дари ни с вяра. Той живя достойно
от този миг, от който се роди.
Бе знаме, дух във време знойно,
оставяйки след себе си следи.
Апостоле, прекланям се пред тебе.
Аз знам къде си ти роден.
Да знаеш само колко си потребен,
дори в незнайния си гроб свещен!
Защо ли твоят гроб да търсим,
цветя да слагаме на купчинката пръст
и да проливаме онези сълзи,
полагащи се пред набучен кръст?
Днес нека да потърсим пътя,
който със живот си очертал.
Показа ни ти как се носи кръста -
със вдигнато челò и без печал.
И пътя знаем ний, от теб прокаран,
зад нас стоят и нашите деди...
Какво ни трябва още?
ЗНАМЕ!
Но не такава, простичко от плат,
а знаме във душите ни ни трябва.
Тогаваш ще настъпи и обрат
в „съдбата ни жестока“, както казват.
Защото ти си нашата съдба,
защото ти си нашата надежда,
защото свободата е борба,
защото тя сама не се подрежда.
Роди се ти, живя...
И продължаваш да живееш
във читавите, истински сърца,
които заедно със теб копнеят.

„За чиста и свята”

Галина Московка

Къде ли остана човекът бездомен,
изгубил последната свидна мечта?
Надежда едничка и къшей от хляба,
къде ли се скита самичък в нощта?

Помнете му думите речени нявга-
„за чиста и свята” - той беше герой!
И хиляди майки оплакаха гроба
на своите свидни, загинали в бой.

Жените са майки, остават без сили,
роби на своя единствен народ!
Без вяра с окови „с глас във пустиня”
те плачат през сълзи на празния гроб!

Плачете! Не спирайте! Аз ви го казвам!
И късайте своя робски хомот!
Та някой да каже пак на народа:
„Искаме правда и хубав живот!”

Писмото на майката

Галина Московска

Изплаках те, преди да те родя, Апостоле,
а после те обесих на бесилото...

Косите ти ли изгорих във ада
или възкръсна, без да си умираш?

Не казвай нищо, просто погледни ме
с онези топли ангелски очи!

И нека аз - страдалната Родина,
да те прегърна с моите сълзи!

И нека стъпките ти да усещам
и все да ми показват твоя път,
а бръчките ми на лицето,
въжето страшно в моя сън!

Нека те опея днес, Апостоле,
а после да притихна без слова!

Без дъх да съм пред тебе, сине,
защото ти си мойта свобода!

Амин!

На Дякона

Галина Московна

Незнайни пътеки през огън и мрак,
чертаят неволите с плам озарени
и пръскат немирния дух без обрат,
окъпани в кръв неродена!

Реки от въздишки, болка и плач,
жени угнетени, деца като слепи.
Нито нощ, нито ден, нито здрач,
земята от сън преродена!

Един бе той! Такъв и остана!
За тебе, Българийо, той се роди!
Живота си даде за свидната вяра,
та днеска свободни да бъдеме вси!

Пред портрета на Левски

Галина Московна

Величествен и горд, достоен,
Апостолът пред нас стои.
Сила мъжка ни внушава
И търсим обич в сините очи.
Лицето му изпито, уморено.

Лъч изгрява в този час.
Единствен, Българийо, за тебе,
Винаги докрай се бори той.
Съзаклятници, съратници, войводи,
Кръста му понесоха до нас.
Истината търсеше и не забрави
Народа свой до сетния си час!

V.

Ѣ ПЕРО И МЕЧ

„Четете да знаете, що в стари години
по тез земи славни вършили деди ни,
как със много кралства имали са бран
и от силни вземали са дан,
и била велика българската държава...”

Иван Вазов

С перо и меч

Валя Петрушева

С перо и меч земя се защитава,
когато тя е бащин дом,
когато свой и чужд я поругават,
когато се дочуе майчин стон,

когато свой и чужд я грабят,
децата ни прогонват по света,
когато мрак след себе си оставят...
Какво? Да духнем ли свещта?

С перо и меч земя се защитава -
земя пропита с кръв и пот.
Тук памет носи всеки камък.
Земята прави ни народ!

И казват, времето било различно,
че всичко е глобален свят,
но някак ставаме безлични,
без памет, без история, без цвят...

С перо и меч земя се защитава.
Земята е на нашите деца!
С перо и меч духът се отстоява,
да бъдем себе си в живота и в смъртта.

Приказка

Екатерина Русчукова

Бавно гасне денят надалече.
В злато алено залезът грее.
И априлската пролетна вечер
щедро лилави сенки пилее.

Край огромния огън запален
ний стоим с дядо Видул овчаря.
Сладко смуче чибук кехлибарен
и ми приказки стари разправя.

За левенти, за млади комити,
за юнаци от вси полушария.
И за Левски, създал комитети
да живее свободно България.

Пределът на един народ

Валентин Ангелов

От долища и урви, от потайни усои,
все гърми и бушува оня вечен завет!
Дето вля ни надежда и духа ни пробуди
и записа с букви своя път тъй велик!
О, години на вяра, героични и живи,
вплетени в сърцата на един цял народ!
Като бреме родени, като вятър щастливи,
Възродени, тъй силни и с нестихващ възторг!
Беше лето господне! Беше време разделно!
На превратни години, беше време пределно!
Като огън гореше всяка дума и сричка!
Всеки поглед трептеше като малка тревичка!
И бушуваше вътре и пламтеше отвънка
Тя, Земята, безмълвно, по релеф и по гънка!
И вещаеше чудо, край на много несгоди,
щом дочу се мълвата за Кирил и Методий!
И Борис ги повика учениците първи!
И прекръсти се Богу да не леят те кърви!
И разбули мълвата, дето Бог му я прати:
„Християни ще бъдем! В християнството братя!
Свои букви ще пишем и ще пеем молитви,
не на гречки и други нам чужди езици!
И избрани всевисше! В свое царство ще бъдем!
С наши свети закони ние неправди ще съдим!”
Тъй Земята въздъхна и народ се изправи,
сред прочути народи с могъщи държави!
И погледна далече, и почувства надежда,
не на чужди обречен той глава ще привежда!
И възкликна високо, колко глас му държеше:
„Слава Богу, вам братя! Тъй било е! И беше!
Аз казах!”

Аз, буки

Галина Московна

Погром или възхвала? Въпросът е един!
Кубрат и Калояна! Живот или амин!
Борис, Симеон и прочие! Народ без двоеточие!
Земя във кръв и вяра! Народ и много слава!

Безправие прошепва АЗ, БУКИ, като клетва
и огъня понася прабългарската раса!
С конските копита и огнената свита
България се ражда и пръска вред просвета!
Събудена от мрака, изгряваща с разцвѣта!

Потича свято слово и она пламък грейва
без кръв и без олово след участта ни черна!
Забулена във мрака АЗ, БУКИ бива свята
и всичко що е родно да бъде днес свободно!

Плачът на майките

Галина Московна

Огньовете запалени, ехо, камбани,
гори като факел тази земя!
Изгарят въздишките в проза запалени,
народът догаря в своята тъга!

Надежди изгубени, въглени, клади,
разкъсана рана, болка и вик!
Събудени спомени, къшей от хляба ни,
разпънат на кръст до хладния гроб!

Отеква плачът им на майки изстрадали,
изписали със сълзи своя живот!
О, колко ненужно те често са падали
за тези единствени - чест и народ

Да намерим брод

Валентин Ангелов

О, сълзи вековни, ти живот проклет,
ропотни, бездомни като бучка лед,
в реки се вляхте, в порой и дъжд,
над скали вилняхте и над златна ръж!

И потече слово с букви и с реч,
от любов ей, Богу, и с остър меч,
за една надежда и за теб, Живот,
на съдбите грозни да намериш брод!

И вълни се биха с вихър островрѣх,
и жени родиха с радост в своята грѣд,
за да има вяра, здрав и силен род,
за да бъде славен Българский народ!

Месията

Валентин Ангелов

„Нека той познае от мойто писанье,
че голем е той, и бил е и пак ще стане,
че от славний Будин до светлий Атон,
бил е препознаван нашия закон“

Паисий Хилендарски - 1762 г.

Всичко той погазил, свое си и лично.
Расото облякъл във време тъй епично.
И изгубил дните в скромната килия,
пред невзрачна лампа сякаш бил месия.
Пишел все умислен нещо за живота.
Житие ли било или пък Голгота?
Може би поличба, ил слова духовни?
Кой да ти подсказе, нямамо му сродни?
И камбани били тежки, със звън църковен,
Беломорски шепот чувал се бунтовен.
А монахът клетий с поглед все говорел.
Гордо препрочитал. Богу сам се молел.
Тъмни дни на воля, на безумство сякаш,
ден и нощ се блъскал, нямам миг покой.
Хаос го преследвал и сънят го борел,
мислите му били буря и порой!
Но накрай отъхнал горд със свойто дело
и морето в унес той го призовал:
„От днеска нататък българският род,
история има и става народ.“

Една разлъка

Валентин Ангелов

Майсторът и каменният мост,
реката що клокочи тъй бездомна.
История от славния ни род,
презряна, но обичана и родна.

Майсторът и каменният мост,
духовна святост, майчина заръка.
Възкръснал исполин, един народ,
пред Бога с кръст и своята мъка.

Майсторът и каменният мост,
една земя от пепел преродена,
изгубена, пробудена след нощ,
посечена, бездомна, но родена.

Майсторът и каменният мост,
отломка от несбъдната сполука,
венчален пръстен от една любов,
частица обич от една разлъка.

VI.

ПАМЕТ

„Но... стига ми тая награда -
да каже нявга народът:
умря сиромаш за правда,
за правда и за свобода...”

Христо Ботев

В костницата

Петър Славчев

Тук черепи на пост стоят,
за да посочват имената,
епохата на свободата
осъдени да претворят.

Да ни разкажат по история
урока труден и голям,
една неотразима бран
в дряновска аудитория.

Не за богатство и за трон,
между плеяда - непознати
са тези българи сърцати -
Пърмаков и Поп Харитон.

И нека лъха тука хлад,
защото има кръв пролята
в името на свободата
за добър, по-хубав свят.

Достойни за България

Валентин Ангелов

От пепелта на древните руини,
от лумналия огън озарени
вървят достойни, непоколебими
в завета на дедите преродени.

Възторг, любов и чест са на земята
един за всички, о кръст пред Бог и вяра.
Възкръснали във истината свята
със клетва пред народа и олтара

Българийо, омайна и велика,
земя прекрасна на един народ.
В столетията паметта възкликва
за тях - достойните на твоя род.

Трактат на вярата

Валентин Ангелов

Метежен взор земята ни разгръща
и звън вековен с ехото гори!
Съдбата ни в кръвта се преобръща,
с кръст пред Бога нас да възцари!

И гръм разцепва с огъня небето.
Порои, гнет потичат във едно.
И щитове звънят отвъд сърцето
в години тежки с призрачно клеймо.

Базиликата - вечна цитадела,
лежи в безкрайната си дивна шир!
В лазурните лъчи на апогея,
в ръцете с жезъл, в молитвите си в мир!

И притчите пораснали, правдиви
в катарзиса си вплитат векове,
от времето на минали години,
от времето на всичките царе!

А пътят им бил толкова далечен,
призван от Тангра, считан от Кубрат,
и бурен, и повратен, и обречен,
та чак до Охрид и до Търновград!

Далечен, но и близък като истина.
Духовен и приветливо-значим!
Една дъга трицветна и пречистена,
в един живот велик и неделим!

Знамение и символ на зачатие!
Един трактат от много висини!
В притока на нашето съзнание
и с погледа на нашите деди!

130 години свобода и победа

Галина Московна

Светът отново се пробужда за живот.
Войната е спечелена отдавна - 130 лета.
Остават книги и снимки пожълтели.
Борците гледат с вдигнати чела.
Освободителите, безстрашни войни,
Дали живота си, честта,
А ние чедата им свободни, празнуваме

И прекланяме глава!

Признателност за нашите деди велики.
Оръжието им да е реликва и съдба.
Бъдещето ново да създаваме -
Единство, творчество и свобода!
Децата свои с любовта си да даряваме,
А не да водиме война!

Към поколенията

Галина Московна

И беше време, когато възкръсна
история стара за древния род.
Под купол засвети истинска вяра,
за слава и кръст, чест и народ!

И думите спрели, сякаш молитва
оставаха знаци по стените за нас.
Нека се учим и нека ридаем
за тези и другите, що идват след вас!

И нека с перото на времето будно
поетът възхвали всичите деди!
Здраво забито в седлото и стремето
остави белег за своите предци!

Различно е

Галина Московска

Аз често се замислям днес за Троя,
за Онгъла и Рилските бърда,
за Царевец, за Плиска и за Гоя,
за Ботев и за чудните слова.

Жадувам за ония стари думи,
за славата на всичките царе.
За Космоса, за Марс и за Меркурий,
за блясъка на Черното море.

Различно е, когато си свободен!
Душата ти я плискат ветрове!
Различно е пред парещия огън
на минали и горди светове!

Камбани на свободата

Галина Московска

140 години от Априлското въстание

Камбани вековни отекват и ехо,
заглъхва с неистов погром в тишина
и спира по друмища там в небето
гласът на Вселената и лъч светлина.
И майки заровили сами в черноземя,
ридаят и стенат под небесен покров
сълзите им техни попиват в земята,
надежда превърнали в свят благослов.
И търсим в душите сиротни и слепи
зеници изгубени в почерняло небе.
И сякаш избухва глас в тишината
„за чиста и свята“ след нас, но къде?
Остават револвер, кама и икона.
Остават заветните думи: „Амин“
По стъпките кървави четем ли писмата
на този останал навеки самин?
И следват знамения, епопея и битки
под хълма заветен с победния вик.
Дедите ни помнят снеговете в душите,
знамената развети и страшния стих.
Плачете! Ровете! Помнете борбите!
Славното минало нашепва без глас!
После поклон до земята сторете,
пред светия олтар, щом Бог е във вас!

Ще помълча

Валя Петрушева

На този ден реших да помълча,
главата да сведа пред святата икона.
Изписани са хиляди слова,
а аз едва ли ще напиша нещо ново.

Днес неговите думи ще чета
и пак, и пак ще препрочитам,
защото истината е една -
Достойният човек Родината обича.

И тази обич даде му крила.
Животът му - за нас е пример.
Дори смъртта превърна го в маяк
да свети днес, за да ни има.

Минута мълчание

Валя Петрушева

Сирените вият. Минута мълчание.
За кратка минута притихва градът,
но сякаш се връщат от тъжно изгнание
героите наши. За кой ли, пак, път

главите си свеждаме в знак на признателност
и Ботеви стихове тихо редим?

За кратка минутка бавно приклякваме.
Мирни и тихи стоим...

И питам се днес, тази кратка минута
дали е достатъчна в този живот?
За кратка минута днес да отключим
този заключен кивот?

Дали е достатъчна тази награда
за всичките тези души,
загинали млади за нашата правда -
да помним и в кратка минута - мълчим?

А после, отново потъват в изгнание
някъде там, във спомена тих,
като далечно народно предание,
като църковен изящен триптих?

Сирените вият. Минута мълчание.
За кратка минута притихва градът.
Дали е способен да чуе послание,
стигнало тук през огън и смърт?

Герои

Валя Петрушева

Свеждаме глави на точна дата.
Сирени вият и... понякога вали.
Усмивките изчезват от лицата.
Минутка кратка днес ще помълчим.

„Не са забравени!“ - ще каже някой.
Не са забравени героите, измили ни срама
с кръвта си нейде из полята -
цена за наш'та свобода.

Минута кратка, вой гръмовен,
полагаме букети със цветя...
В сърцата ни са паметник огромен,
но... где ли днес е тази свобода?

Душите ни окови влечат.
Душите ни май свикнали са с тях.
Днес чувам майките да плачат,
а рядко чувам детски смях.

Дали родиха се герои нови
след тези, за които днес скърбим?
Земята трябва май да се разтвори
и да ги върне до един!

Лицата ни отново да измият.
Душите ни да просветлят,
а после... да полегнат, да изгният
до следващия, следващия път...

Такива мисли днеска ме тревожат,
когато свеждам почетно глава.
Измислени герои и велможи
един до друг до мен скърбят...

И те покланят се, но аз се питам:
на тези-истинските, трябва ли такъв поклон?
Във тяхна памет все венци да сплитат,
а след това - поредния погром...

Какво от туй, че още помним?
Какво от туй, че свеждаме глава?
Една минута кратка се отронва
и пак поемаме по мътната река.

Измислени герои дал ни Господ!
На тях се кланяме ний всеки ден.
Ярема влачим си, макар и с ропот
и стискаме зад зъби вик стаен,

и чакаме да станат пак от гроба,
защото, май добре ни е така,
с познатия до болка жест на роба -
протегната към някой друг ръка.

Да станем!

Валя Петрушева

Как бързо се научихме да мразим,
затънали в духовна нищета,
прекланяйки глави да лазим,
погубвайки и своите деца...
Днес „българско“ звучи просташко.
Забравихме ний своите деди.
Настана вече време страшно.
Вървим без никакви следи.
Във време призрачно и сляпо
загубваме и дух, загубваме снага,
и племето ни е разлято
без корен, нейде по света...
А думите „народ“, „Родина“
останаха днес само звук.
Отиде си кръвта мърцина
пролята по полята тук,
в земята българска. Портрети само
по стените ни висят.
Ех, минало! Ех, време славно!
Защо ли днес душите ни болят?
И търсим лек, замислени над битието,
което ни поглъща ден след ден,
преливайки от пусто в празно... с питието
и псуваме, и плачем с дух разполовен...
А Лекът - той ни е в краката.
По Лека ходим - болни си стоим.
Заклучили сме си душата,
а трябва само да я възродим,
да вдигнем стъпканите песни
и стъпканите бабини шевици,
достойнството ни... знам, че не е лесно,
но то ни чака някъде дълбоко скрито.
Сами да си помогнем, та и Господ
ръка да подаде на своите чеда,
закърмени със конски тропот.
Да станем! Чака ни Света!

Смирение

Валя Петрушева

Смирение! Поне за ден!
За седмица поне!
То, трезва мисъл винаги ни носи.
За малко, падайки на колене,
отговори търсим на житейските въпроси.
Падайки на колене пред Бог и пред самите нас,
съвсем не значи просешка осанка.
Смирение! Поне за ден, поне за час
ни връща пак човешкото, поставено на сянка,
загърбено във устремния ден
в преследване на всичко земно...
Тъй нужно е да си смирен,
защото всичко земно е последно,
когато идва ден, отново да се възкреси
от пепелта на суета човешка,
да се въздигне, да се възвиси
Душата. Трябва ли й нещо
от пътя земен, от човешкия пазар,
тъй шарен, шумен и примамлив?
Душата - тя е божи дар
и има нужда от божествен празник.
Смирението, празника ще възвести,
ще отрезви пак дните ни човешки.
Мечтите пак остават си мечти
и грешките остават си пак грешки...
Но нека да празнуваме сега,
че още жива е душата,
че светъл и омаен е света,
че пак ще има слънце за цветята!

Сън

Валя Петрушева

Народът спи и сън сънува,
как някъде, в далечните земи,
го чака истински живот, бленуван...
Народът спи с отворени очи.

Заслушан в дългата приспивна песен,
не вижда как живота му крадат,
предрешени кат' ангели небесни,
бавно и полека всеки път.

Народът спи и сън сънува.
Поредният, излъскан от мечти.
Той спи. Не иска да се буди.
Бленува за далечните земи.

А нашата земя я сън не хваща,
насилвана, ограбвана, залята с кал.
Днес тя посреща и изпраща
виновните за своя хал.

Народът спи, но има и човеци,
които днес не искат да заспят.
Те помнят още живите куплети
на своите предци. Дори от оня свят

те своя огън днес изпращат
за да гори във будните сърца
и песните им бойки да подхващат
за тази, българска земя.

Да викнат, та да се разбуди
от сън лъжовен тоз' народ.
Земя и род да не погуби
и да възкръсне за живот.

СЪДЪРЖАНИЕ

I. България

Българийо, свята!	Г. Москова	4
За родината	Г. Москова	5
Земята на деди	Г. Москова	6
Невеста	В. Ангелов	7
България	В. Ангелов	8
Земята на Ботев и Левски	В. Ангелов	9
Корени	В. Петрушева	10
Обичам те, родино	Ек. Русчукова	11
От този свят когато си замина	Ек. Русчукова	12

II. Лясковец

Лясковец	П. Славчев	14
Химн на град Лясковец	Д. Русев	15
Лясковец - моя съдба	Д. Русев	16
Мой Лясковец	Д. Русев	18
Лясковец	Г. Москова	19
Роден край	Г. Москова	20
Град като град...	В. Петрушева	21
Потекло	В. Петрушева	22
Леска	В. Петрушева	24
Роден Лясковец	М. Крумова	25
130 години - Лясковец град	М. Крумова	26
О, свиден роден дом любим	Ек. Русчукова	27
Лясковец	Б. Кълчишков	28
Вятър есенен разхожда се по калдъръма	Г. Димитрова	29
Моят град	М. Георгиева	30
В родния град	Ст. Арабаджиев	31
Спомен за моята родна къща	В. Бирбатева	32
Паметник	В. Бирбатева	33
Нова година	П. Славчев	34

III. Търновград

Към Царевец	П. Славчев	36
Търновград	В. Петрушева	37
Търновград	Г. Москова	39

Търновград - завръщам се при теб!	Г. Москова	40
Търновска царица	Г. Москова	41

IV. Васил Левски

Тъжен помен	В. Петрушева	44
Да си спомним	В. Петрушева	45
И все пак... той е жив	В. Петрушева	46
Знаме	В. Петрушева	48
"За чиста и свята"	Г. Москова	49
Писмото на майката	Г. Москова	50
На Дякона	Г. Москова	51
Пред портрета на Левски	Г. Москова	53

V. С перо и меч

С перо и меч	В. Петрушева	56
Приказка	Ек. Русчукова	57
Пределът на един народ	В. Ангелов	58
Аз, буки	Г. Москова	59
Плачът на майките	Г. Москова	60
Да намерим брод	В. Ангелов	61
Месията	В. Ангелов	62
Една разлъка	В. Ангелов	63

VI. Памет

В костницата	П. Славчев	66
Достойни за България	В. Ангелов	67
Трактат на вярата	В. Ангелов	68
130 години свобода и победа	Г. Москова	69
Към поколенията	Г. Москова	70
Различно е	Г. Москова	72
Камбани на свободата	Г. Москова	73
Ще помълча	В. Петрушева	74
Минута мълчание	В. Петрушева	75
Герои	В. Петрушева	76
Да станем!	В. Петрушева	78
Смирение	В. Петрушева	79
Сън	В. Петрушева	80

Поетична антология „Родолюбие“

автори: Боян Кълчишков, Валентин Ангелов, Валя Петрушева,
Виргиния Бирбатева, Галина Димитрова, Галина Москова,
Димитър Русев, Екатерина Русчукова, Мариана Крумова, Марияна
Георгиева, Петър Славчев, Стефан Арабаджиев

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870“ гр. Лясковец

© Росица Петрова, редактор, 2016

© Мариана Крумова, художник, 2016

© Тодор Тонков, дизайн и предпечатна подготовка, 2016

Лясковец, 2016 г.